

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

¿I en Maura que es pensava que la vaga de Telèfons es resol-dria... automàtica-ment!

Any I - Núm. 8

Barcelona, 11 d'agost de 1931

Preu: 15 cèntims

SENSACIONAL ESDEVENIMENT!!

El comte de Güell abandona la noblesa i es passa a l'Esquerra

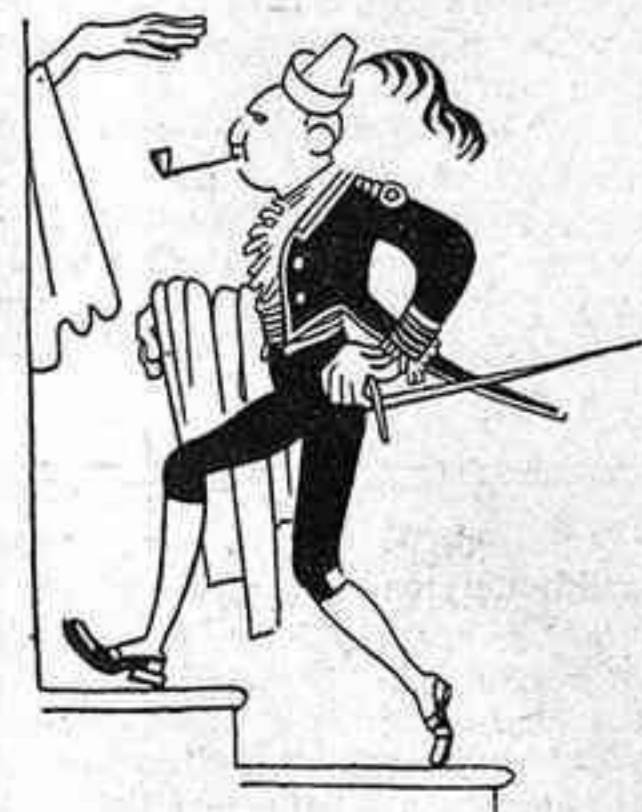
Les més pures idees esquerres i catalanistes bullien dintre el pit d'aquell ciutadà que fins aleshores havia estat Excel·lentíssim Sr. Comte de Güell i Marquès de Comillas, etc., gentilhome de S. M. Això era, exactament, el dia 16 d'abril de 1931, a la tarda...

I el dia 7 d'agost, és a dir, gairebé quatre mesos després, aquell monòleg interior de «lo bon comte» havia donat el seu fruit.

El ciutadà Antoni Güell, acompanyat de Roc Boronat, s'estava disfressant de comte dins una cambra del «Claridge», de París. Un cop abillat de cap a peus va trucar per preguntar si ja hi havia preparat el cotxe. Havent rebut una resposta afirmativa, descendí acompanyat del ciutadà Roc, prengué el taxi i donà la següent adreça, en francès, és clar: —A Fontainebleau, chez el Señor Alfonso.

Pel camí, el comte deia al ciutadà Boronat:

—¿Vol dir que no m'està una mica mica justet, l'uniforme? Ademes, se m'ha escorregut un punt de la mitja; cregui'm, amic Boronat, solament per estalviar mitges valdria la pena que els nobles ens féssim republicans. Tan cares com van les mitges!

A la reixa del palauet on viu l'ex-família reial, els sortí a rebre un gos; com que Roc Boronat anava endavant, va bordar furiosament (el gos); però de seguit que va veure el comte vestit de noble va remenar la cua. Darrera el gos seguia un porter amb patilles. El comte, llavors, va fer al seu acompanyant:

—Aguardi's; serà un puja i baixa.

En Roc Boronat va fer que sí amb un brandament de testa; va treure's un pessic de tabac d'una butxaca de l'americana i va encetar la tasca de cargolar-ne un. Entre dents xiulotejava l'himne de Riego. El comte va desaparèixer dintre el palauet.

—Caramba, Güell, hasta con traje de luces! ¿Qué te trae? Aquestes paraules exiren de la boca del senyor Borbon, el qual en aquells moments s'entretenia clavant quadros a la paret, amb l'auxili d'una escala.

—Señor, venia a suplicar a V. M. que me hiciera la gracia de relevarme del juramento de fidelidad que os hice como grande de España y como gentil-hombre de Palacio.

—¿Pero qué te pasa, Antonio? ¿Que te has tomado en serio eso de la nobleza? No hagas el payés.

—Señor, mis nacientes convicciones republicanas...

—Bueno—va fer D. Alfonso—; tú quieres que yo te desarme caballero, así como antes te habia armado. Porque ya se sabe

que quien arma desarma. Pero precisamente hoy no tengo ningún cura que haga la parte

eclesiástica de la solemnidad. No sé... ¿Te corre mucha prisa? —Muchísima, Señor; uno de la Izquierda me aguarda aquí mismo.

—Bien, bien—feia l'ex-rei—; vamos al jardín. Allí se arreglará todo.

Baixaren al jardí. El monarca destronat va dir de cop al candidat a plebeu:

—Mira aquel pajarillo.

El comte va mirar enlaire. Una gran puntada de peu va projectar-lo fora del jardí. Queia als braços de Roc Boronat. Va palpar-se el pit: la cartera li havia desaparegut. Va dur la mà al tou de la part de seure... Ja no era noble.

ELS AMICS DELS NOSTRES AMICS, SÓN ELS NOSTRES AMICS

Un dilectíssim amic nostre, que també n'és del senyor Joaquim Montaner, ens diu que ell li diu que ens digui que diguem que no té res a veure amb l'afar de l'adquisició de la fàbrica Casarramona.

Ens plau força complaure el nostre amic, i, ensems, l'amic de l'amic nostre.

¿"HERMANOS O EXTRANJEROS"?

Catalunya no pot acceptar de cap manera les pretensions autonòmiques de Madrid

Un dels coreons que dificulten més la lliure creixença de la personalitat de Madrid és la intromissió contínua de Catalunya en els problemes de l'Estat. I ara que comença una era lliure i progressiva, Madrid ha cregut oportú presentar les seves reivindicacions, articulades en forma d'un Estatut, que serà presentat a les actuals Corts Constituents. Ens consta que mereix l'aprovació dels ministres senyors Lerroux, Prieto i Albornoz, secrets patrocinadors de la iniciativa.

L'article primer de l'Estatut, declara solemnement que Madrid és un Estat autònom dintre la República espanyola.

Seràn madrilenys: aquells que aguanten la tovallola quan retraten un torero ferit.

Els sis primers de la «cola» de la Rifa de Nadal.

Els balladors de xotis i llurs companyes.

Els que acreditin poder passar dotze dies amb sis tasses de «café con media de arriba y mitad y mitad»; aquells que necessiten «media de abajo», hauran d'acreditar, almenys, deu anys de residència.

L'ex-ministre don Felip Rodés, i el nostre amic Moraguetes.

Els que es banyen al Manzanares i els fills, legítims i naturals d'aquells.

La llengua oficial de Madrid serà el madrileny castís. L'Arxibisbe està encarregat d'ensenyar el vocabulari.

Quant a les finances, Madrid es reserva tots els impostos directes que es cobrin dintre del seu radi, a més, els indirectes, i, encara tots aquells, directes, indirectes i dubtosos que es cobrin i llevin a Catalunya i a la resta d'Espanya.

Correspon al govern central (és a dir, el de Madrid autònom):

- La neteja de «La Cibelles».
- La conservació i alimentació dels lleons del Congrés.
- Els comptes de modista de la senyoreta Victòria Kent.
- La brillantina de la calba del senyor Lerroux.
- La roba interior de «las niñas toreras».

Correspon a l'altre govern central (és a dir, el govern que viu a Madrid):

Totes les matèries i atribucions restants, i, principalment, la de curar per la felicitat dels catalans, treient-los de l'abjecció de llur dialecte i de les cabòries de la política.

A estones perdudes, el ministeri es captindrà de sargir els «girones de la bandera» i «La túnica inconsútil de la pàtria».

Es crearà una nova cartera: «el Ministerio de las idiosincrasias» amb l'objecte d'acollir entusiàsticament els projectes autonòmics de Bascònia i Galícia i àdhuc Catalunya, per tal d'arxivar-los fins el dia del Judici final a les quatre en punt de la tarda.

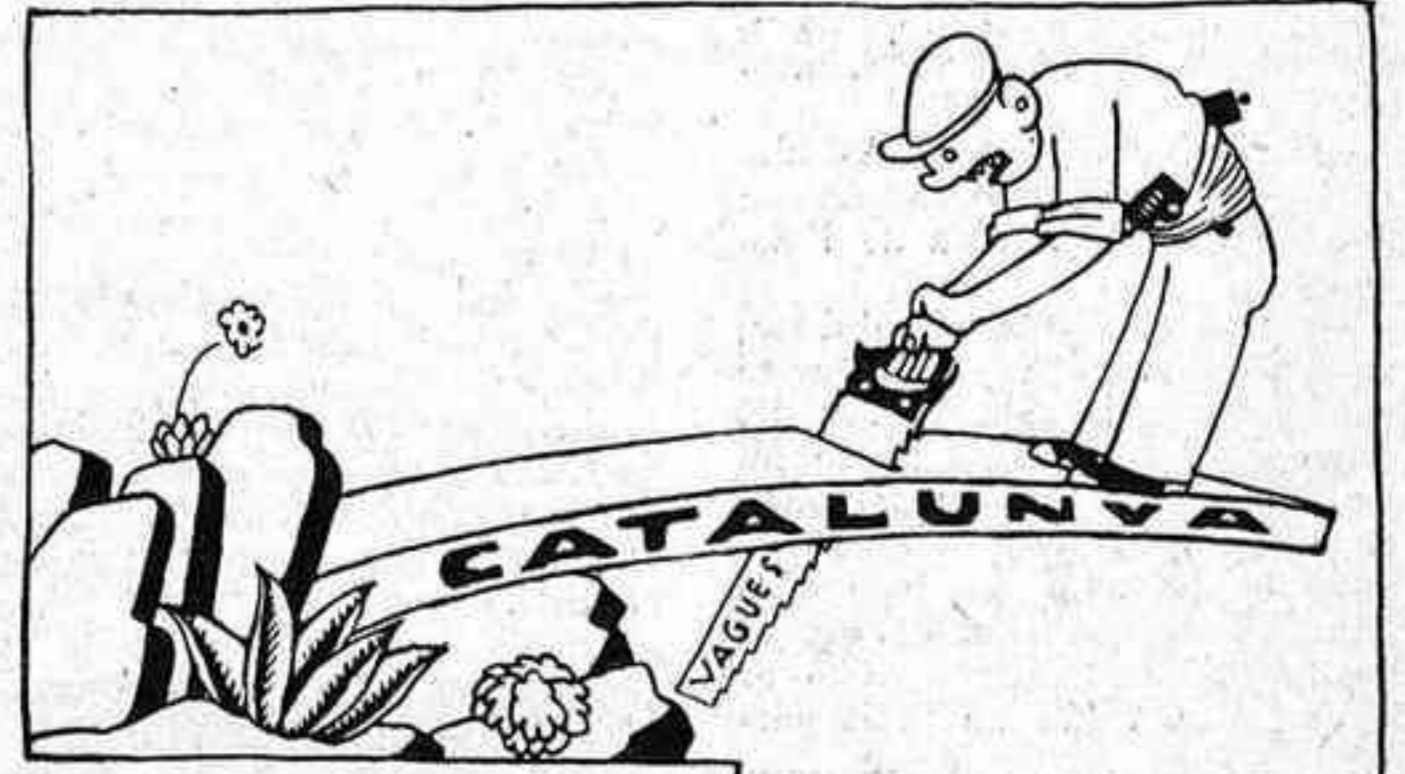
La premsa madrilenya, sense distinció de matisos, aplaudirà aquest Estatut que resol-drà d'un cop una qüestió que pertorbava profundament la vida nacional. El problema madrileny ja no tindrà raó d'ésser.

En canvi, la de Barcelona no és tant unànime de parer. La *Veu de Catalunya* en la seva editorial diu:

«Si el nostre amic senyor Ventosa i Calvell hagués estat entre nosaltres i l'il·lustre amic nostre en Francesc Cambó no s'estigués fent una cura d'aigües de mar, potser l'Estatut de Madrid, el qual evidentment destrueix la unitat necessària entre els partits catalans, no hauria arribat a ésser una coent i dolorosa realitat. Però ¿què volen que passi en un país on la gent es riu dels nostres amics Vidal i Guardiola, Duran i Ventosa i Francesc Matheu?»

La *Publi* dedica un llarg article, de quatre columnes, a formular algunes lleugeres i prolixes consideracions sobre el particular. Sembla despendre's del total que arrufen el nas, però no es volen comprometre.

A l'hora de tancar l'edició de la setmana entrant, els diputats catalans continuaven reunits a la Generalitat.

ARA, HI CAIEM!

Per què la vaga telefònica encara no està solucionada

Sempre heurà d'ésser EL BE NEGRE el que posi les es sobre les is, com diu en Pich. També en aquesta ocasió, desemparats de tota la premsa, ens pertoca a nosaltres de projectar la llum sobre el misteri de l'entrellat telefònic.

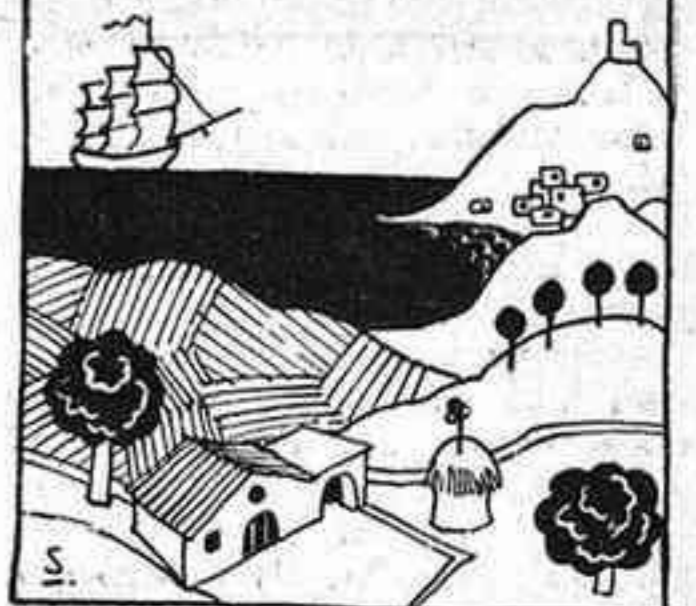
Resulta que en Maura i en Largo Caballero, malgrat el que tothom creu, estaven disposats a protegir desafortadament la C. T. N. (Confederació Nacional del Treball) contra la C. N. T. (Companyia Telefònica Nacional), estrangera i imperialista.

Però per un error excusable en aquests dies de tràngul republicà i provisional, tant la guàrdia civil, La Gasetta, com les colles de l'asalto, foren llançades contra la C. N. T., en lloc de la C. T. N., com era el propòsit dels dos ministres.

Però un cop comès l'error, no era pas qüestió de tornar enrera. Aquesta N mal col·locada ha estat la dissort dels vaguistes. Què hi farem! C. T. N., C. N. T.... ¿qui no s'hi fa un garbuix?

Per evitar futures confusions, la C. N. T. ha trobat una enginyosa variant del seu anagrama. D'aquí endavant, es dirà: C. C. N. N. T. T.

Encara que, amb això del T. T., els pistolers son pregats de no fer-s'hi gaires il·lusions.

Esports d'estiu

Distinció merescuda

El primer tinent d'alcalde, ciutadà Joan Casanoves, ha estat objecte d'una distinció d'allò més merescuda: la medalla del «Salvament de Naufrags», que li han atorgat pel seu heroisme en treure d'unes colossals galledes que hi ha dins la Casa Gran, tots i cadascun dels seus companys (i consti que això de Companys no és cap indirecta), cada vegada de les moltes que hi queien allò que se'n diu de quatre grapes.

La cerimònia de la imposició ha estat imponent, (com el seu mateix nom ho indica). La banda de l'«Asilo Naval» ha executat, amb brillantor, «El vals de las olas»; el batlle, senyor Aiguader ha dit quatre paraules molt sentides i, a l'últim, el jòvencel ciutadà Vachier ha ofert la medalla, pagada per subscripció entre una colla de taxistes, al senyor Casanoves.

Com a comentari, entre els presents es deia que el senyor Cabré és un llaua.

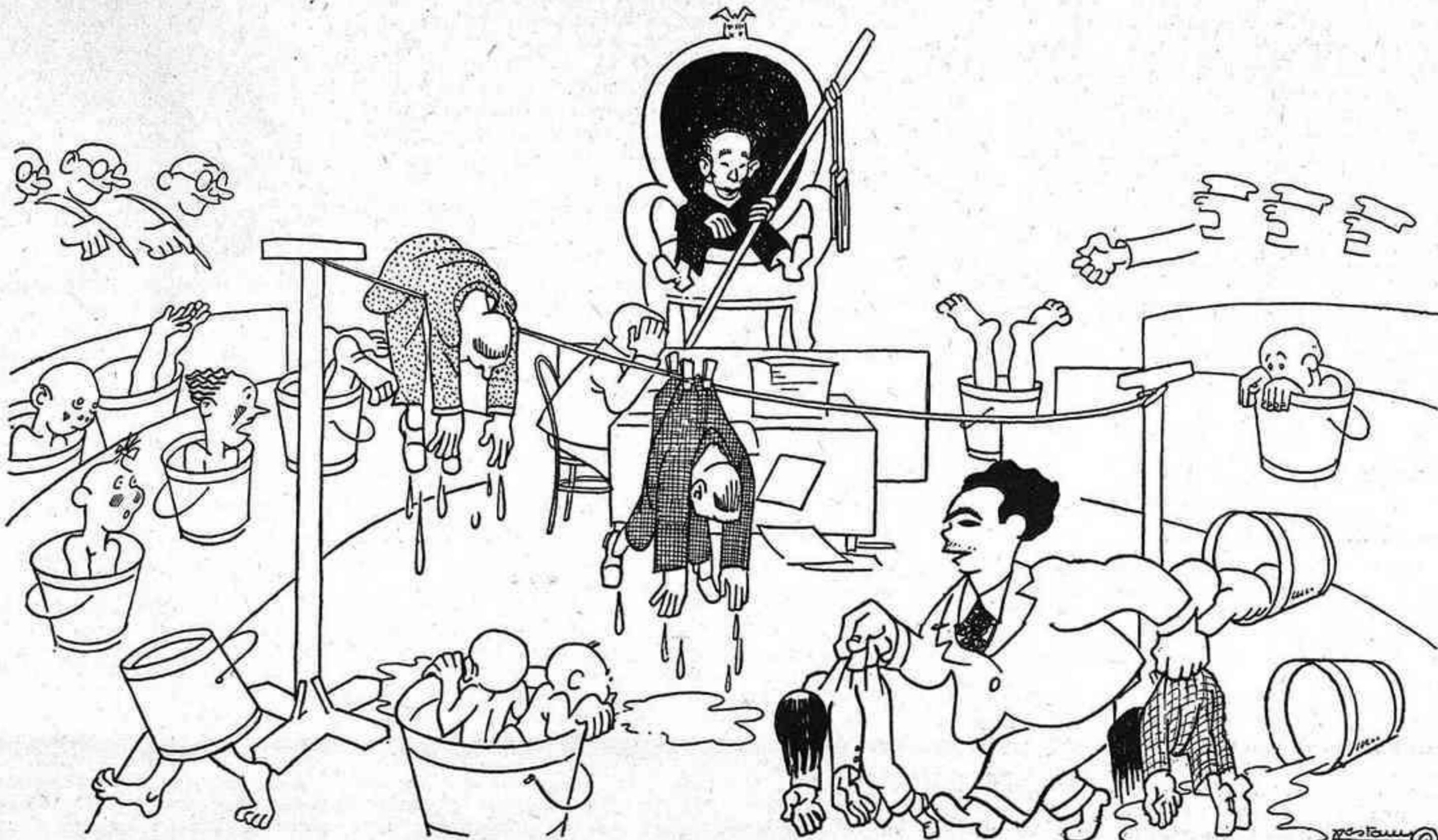
El Xirapalauisme superat

Llegim a *Foment*, de Reus: «Després de les eleccions municipals celebrades a Bisbal de Falset, ha quedat l'Ajuntament constituït de la següent manera:

Alcalde, Josep Maria Massip; tinent alcalde, Josep Massip Massip; regidors, Francesc Massip, Joan Massip Massip; Lluís Massip, Miquel Sans Massip i Gil Sans Massip.»

No es pot negar que el massipisme bisbalenc ha superat el nostre pan-xirapalauisme.

EL SAFAREIG MUNICIPAL

El senyor Casanoves, encarregat del servei de salvament de naufrags, fent regidors de la galleda

El Foment del Treball Nacional homenatja merescudament al senyor Lluhi

Tal com era d'esperar, el famós article del senyor Lluhi Vallescà, *Alerta als treballadors*, publicat la setmana passada a *L'Opinió*, ha produït la millor impressió entre els elements capitalistes de Barcelona. El Foment del Treball Nacional, recollint amatent aquest estat d'esperit, organitzà una sessió íntima d'homenatge al jove diputat.

—Fixin-s'hi bé—va dir en Lluhi a la comissió del Foment que va anar a cercar-lo—fixin-s'hi bé, que jo sóc de l'Esquerra.

—Tiri, home, tiri—féu alegrement el senyor Amengual—; tots en som una mica de l'Esquerra.

Es va així tots els dubtes, en Lluhi Vallescà va deixar-se portar fins a la sala d'actes del Foment del Treball Nacional. La seva presència fou saludada amb una gran ovació i amb visques el salvador de la indústria. El senyor Bosch Labrús, president del Foment, va pujar a l'estrada, i féu un petit parlament que va començar amb aquestes paraules:

—*Piadosas damas:*

Grans rumors acolliren aquesta salutació, evidentment impròpia de la serietat de l'acte. El senyor Bosch Labrús, amb la seva fina percepció, va adonar-se de seguida que a la millor s'havia equivocat, i va corregir, ràpid:

—*Perdonen; con todos estos conflictos uno no sabe donde tiene la cabeza. Crei que me encontraba aún en el Senado.*

Fem gràcia als nostres lectors de la resta del discurs. Sols direm que la majoria dels presents, sens dubte per no entornar la solemnitat de l'acte i, en segon terme, per no despertar els que dormien, varen abandonar el saló de puntetes. De manera que a l'acabar el senyor Bosch Labrús el seu parlament, no pogué ésser ovacionat com era de preveure perquè només quedaven a la sala, sense dormir, ell i l'homenatjat.

A continuació, el senyor Lluhi, visiblement emocionat, va prendre la paraula:

—Senyors: no perquè consideri que els anarquistes són unes oques, tinc d'estar-me de dir que la majoria de patrons són uns orelluts. (Ovació). En aquests moments, l'obligació de nosaltres, homes de l'Esquerra, és de fer com si fóssim de la dreta i en canvi, vosaltres, homes de la dreta, al convidar-me aquí demostreu que també heu comprès que el vostre deure és, actualment, d'actuar com si fóssiu de l'esquerra. I tot el demés, senyors, és metafísic i sidralisme.

L'entusiasme es va desbordar. Barrets enlaire, mocadors blancs, i en un recó, el pobre Duran i Ventosa que plorava com una Magdalena.

—¿I per arribar a aquest resultat—es preguntava entre sanglots—fa trenta anys que toco el bombo a *La Veu*?

El bon Secretari

Ha estat favorablement comentada la impressió telegràfica que publicà la setmana passada *La Publicitat*, en la qual en Domènec de Bellmunt retruïcava l'èxit obtingut pel senyor Nicolau d'Oliver en la interpellació sobre el blat, que li féren al Congrés.

Poques persones més ben situades que el secretari del ministre d'Economia per observar imparcialment els èxits del tal ministre. De totes maneres, cal advertir que en Domènec de Bellmunt, avançant-se maliciosament a totes les possibles suspicacions que la delicadesa de la seva situació li pogués crear, va telegrafiar una crònica xopa de la més fina diplomàcia.

Encara que sembli mentida—venia a dir—en Nicolau na parlat. I, vosaltres no us ho creureu, però resulta que ha parlat bé. Ningú desconeix, és clar—prosseguia brillantment en Domènec—, l'absoluta ignorància del senyor Nicolau en matèries bladeres, en particular, i econòmiques en general. Però això no ha estat obstacle perquè el senyor Nicolau digués cosetes de bon sentit.

Les cròniques telegràfiques, és clar, resulten cares. Però aquesta d'en Bellmunt, es pot pagar a pes d'or.

amb el cor a la mà.

LES ORDRES MILITARS, PARTIDARIES DE L'ORDRE... MILITAR

Reunits els capítols de les ordres militars, han acordat protestar de la seva projectada suspensió.

Després de recordar els grans serveis militars que han prestat i presten al país, decidiren adreçar-se al Govern i fer-li saber que, d'aquí endavant, permetran que els moros tornin a entrar dins d'Espanya.

L'amenaça deu haver fet molt efecte; car el Govern ha reconegut el dret de les ordres militars a existir com a societats civils (civils i militars? no ho entenem). Només estaran obligades a reclutar la meitat dels seus adeptes entre la classe obrera.

L'article primer d'aquestes, parodiad del de la Lliga, podria fer així:

«La sociedad de «Caballeros de Calatrava» se propone la destrucción de los infieles, sarracenos y judíos, dentro de la legalidad.»

«El Socialista» ha dit que els diputats catalans estarien millor despatxant paquets de dos rals.

En Companys, estanquer.—Ja ho veieu. Això són les gangues de la política.

L'ESTRATEGEMA DEL SENYOR TONET

El senyor Tonet, a Sarrià «Charlot», i en el món dels negocis don Gaietà Marià, ex-president esquirol de la Diputació de Barcelona en temps de la Dictadura, va trobar indigne d'ell no votar l'Estatut de Catalunya. Això ho deixava per als pobres diables: per un Viver, per un mer Esquerdó Rodoreda. Però el que és ell, a més de no votar, havia d'impendir que votés ningú de la seva nombrosa família.

I, a còpia de rumiar i de consultar-ho amb una tiradora de cartes del carrer de l'Hospital, que, com tothom sap a Sarrià, és la seva musa, va trobar, a l'últim, un truc esplèndid: endur-se'n la seva parentela a Mataró, per a celebrar Sant Gaietà, que s'esqueia un dia feiner de la setmana entrant.

Però Sant Gaietà, des del cel, va castigar-lo, i el senyor Tonet es va enfitar amb la crema.

UN ANGEL QUE VOL ESSER EXTERMINADOR

El ciutadà Samblancat es diu Angel; almenys li diuen a casa seva; però nosaltres no ens ho creiem; car no hi ha res menys angelical que la fesomia i les paraules del senyor Samblancat, el qual ha vingut al món, sembla, per a alterar, amb paraules grosses i coents, l'epigastri dels petits rendistes.

El ciutadà que diem, excel·leix en l'art de fer barrila revolucionària de saló de redacció. Aquesta mena de barrila, tan passada de moda que, si el senyor Samblancat no fos redactor d'*El Diàleg*, no vacillaria a qualificar com antediluviana.

Darrerament, amb motiu de quatre crits i un parell d'esbrones que va fer al Parlament, ha escrit un article titulat: «Un salvaje en el Parlamento».

«Un salvaje», només? El senyor Samblancat s'hi posa per poc. Aquesta vegada ens ha resultat més «Angel» que «Samblancat».

COM VOS DEIA, TERRADELLES...

El jove i ja tan simpàtic Terradelles, diputat a Corts i secretari d'en Macià, passava per la Rambla amb dos amics; feia calor i el quiosc de Caneletes era a dues passes.

—Home, Terradelles—féu un dels amics—, mai no ens has convidat; però ara que ets diputat, podries convidar-nos a beure una cervesa.

—Ara menys que mai—respongué l'altre—; després diuen que em venç.

Es veu que en l'ànim estojo

IMPORTANT!!!

Els que fem EL BE NEGRE, mal ens està el dir-ho, hem demostrat ésser uns humoristes que Déu n'hi do, però uns financers pèssims. Tan pèssims, que fins a l'hora de passar comptes amb l'impressor no ens hem adonat que com més èxit teníem, és a dir, com més augmentava el tiratge, més diners perdiem.

Cada exemplar d'EL BE, tal com el servim ara, amb bon paper i sense cap anunci, val més de quinze cèntims. De manera que, a mesura que el públic ens va afavorint (del primer número al present hem doblat el tiratge) anem perdent més bens, més bous i més esquelles. Hem dit que som uns financers pèssims, però no fins al punt de no adonar-nos que si seguim per aquest camí acabarem ofegant EL BE en el mar de l'èxit, que és el mar més trist on pot ofegar-se un periòdic.

Per tant—i ara ve la part dolorosa—no ens queda més remei que apujar el preu d'EL BE NEGRE de 15 a 20 cèntims. Ja suposem que aquesta novetat serà de les més poc apreciades que puguem oferir al nostres entusiastes lectors, però, què hi farem!, si a la Redacció hi tinguéssim algun tècnic d'Unió Catalana ja els demostraria, com dos i dos fan quatre, que no ens resta altra solució.

Ja ho saben, doncs, els nostres amics: o paguen EL BE a vint cèntims, o EL BE desapareix. Davant d'aquests dos dilemes, que diria en Pich, nosaltres ens decantem a aconsellar imparcialment (fixeu-vos que el fem bé l'article!) als nostres lectors, que no s'hi pensin ni un minut més i que, cada setmana facin el favor d'augmentar de cinc cèntims el seu pressupost domèstic. Cinc cèntims no són la ruïna de ningú i, en canvi, poden ésser la salvació d'EL BE NEGRE.

A més, si EL BE us troba pel carrer i us demana cinc cèntims, en qualitat de sense feina, bé els hi donaríeu...

I si d'això no se'n diu ensenyar les misèries, ni mai.

EL BE NEGRE, pasturant per ci per lla, segueix tot Catalunya i, per mica que pugui, portarà cada setmana en aquesta secció les herbes més salades que hagi trobat. Si els nostres amics de les comarques volen ajudar-lo en aquesta feina, EL BE els restarà molt agraït.

TERRASSA

A ran de la vinguda d'en Macià, en la passada Festa Major:

—Aquell que l'acompanya, és Gassol.

—No, home: és en López Ochoa.

—I ca!—fa un tercer— És l'Aiguader.

Qui seria?, qui seria?... Com a desconegut notable, només conèixerem en Paco Madrid.

Dos fragments del miting pro-Estatut celebrat l'altra setmana.

Un orador:

«...no vos esgarrieu els catòlics. Voteu l'Estatut. Ell vos portarà, com a tots, la llibertat!»

En el mateix miting, al cap de poc, deia en J. A. Trabal:

«...Perquè si l'Estatut és acceptat, al primer que anirem serà a l'expulsió dels capellans i tots els demés sequassos...»

L'efecte, no cal dir-ho, fou excel·lent.

SANT CELONI

Des que hi ha la República, a Sant Celoni hem canviat d'alcalde només vuit vegades.

des. La cosa, per tant, està que bufa. A l'Ateneu, per exemple, foren expulsats els elements que varen dir que, en cas d'eleccions, no votaríem el Baró de Güell. Però després d'això, els dirigents de l'Ateneu han tingut uns grans remordiments democràtics i per a no fer cap mena de pressió sobre els socis han posat uns cartells anunciadors de tots els partits polítics perquè els associats posin el seu nom sota el partit que preferixen. Així se sabrà ben clar quines són les seves idees i els altres socis miraran de no molestar-los.

Tot hauria anat bé, si no fos que la major part d'ateneïstes han signat en tots els cartells.

Qualsevol perd la possibilitat d'ésser l'alcalde que farà nou!—deuen haver pensat.

MANRESA

La vaga de telèfons, almenys pel que fa referència a aquesta població, està definitivament resolta: Els vaguistes han tallat tots els cables i no hi ha ningú que pugui telefonar.

La casa Jorba està posant a punt aquell arc de triomf tan bonic que ja ha servit per a honorar el bisbe de Vic, el senyor Alfons de Borbó, en Primer de Rivera i el general Barrera, per tornar-lo a treure al carrer el dia que el senyor Macià es decideixi a anar a signar en aquell àlbum que el senyor Jorba reserva gelosament per als que manen—i per a ningú més!

de l'amic Terradelles ha fet molt poca impressió el càrrec; segueix essent tan auster com sempre.

EN BERTRAN DE QUINTANA TE SMOKING

Per tal d'obsequiar Henri Pathé, vice-president de la Cambra francesa i hoste per un dia de Barcelona, fou organitzat un sopar íntim a la Font del Lleó. Hi anaren el governador, senyor Anguera de Sojo, don Amadeu Hurtado, en nom de Macià, etc.; el regidor Bertran de Quintana havia de representar l'alcalde.

—Que hem d'anar d'smoking?—va preguntar.

—No; no cal.

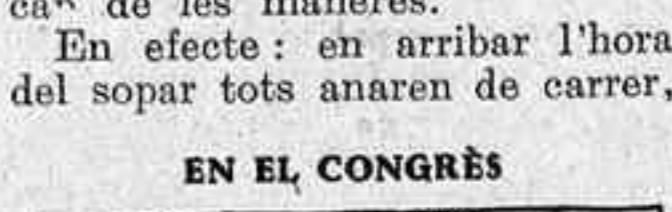
—Es que, a mi, sabeu? tant se me'n dona. Tanmateix m'he de canviar de vestit.

—No, no; tothom anirà de carrer.

—Es que, sap?... I no el van treure d'aquí, de car de les maneres.

En efecte: en arribar l'hora del sopar tots anaren de carrer.

EN EL CONGRÉS

«Desengàncese, amigo Xirifacs, ustedes los catalanes nunca sabrán hacer respetar el principio de autoridad.»

tret del ciutadà Bertran de Quintana, ficat dins un smoking nou de trincea, amb un gran coll d'aletes.

Al moment de seure estava tot escorregut i no sabia què fer. En Víctor Hurtado el va treure de dubtes.

—Posi's un tovalló a l'espatlla i faci com qui serveix el sopar.

SECRETARI NAT

El primer governador de Barcelona des de l'adveniment de la República fou el senyor Companys. Paco Madrid era el seu secretari.

El segon governador, senyor Esplà, obtingué el mateix resultat. A totes les fotografies, al costat d'ell, apareix, amable i somrient, el popular «Paquet».

El tercer, senyor Anguera de Sojo, també compta entre els seus secretaris amb «el Paquet» Madrid.

I això que no és de «plantillat».

Afigureu-vos quan en sigui. El governador, aleshores, haurà d'anar a dormir sota els lleons del monument de Colom.

MENYS FINANCES I MES GRAMATICA

Segons ens diu en Jordi Fontanals, des de les pàgines de *Nostres sols*, Catalunya té que organitzar una banca, i aquesta banca té que ajudar els catalans que tenen que recórrer a préstecs, i els préstecs tenen que fer-se sense tenir que cobrar de qui té que pagar.

Aquest col·laborador de *Nostres sols*, trosseja el català com ell sol.

UNA MARE PREVIINGUDA, VAL PER DOS

Fragment d'un diàleg caçat al vol, entre dues senyores de la colònia forastera d'Horta:

—Ai, sí, senyora Quimeta: els nostres fills, ja cal que es crim robustos i sans. Ara que són criatures, convé que mengin força; ara rai, ara que poden! Una no sap si demà els veurà portant fardos a l'estació, amb els temps que corren!

LA CARRERA POLITICA

L'altre dia, un regidor de l'Esquerra va acostar-se a una personalitat del partit i va dir-li que volia demanar-li un favor.

—Què voleu?

—Que em deixeu ésser l'extrema esquerra del partit...

Malgrat totes les aparences, podem assegurar que aquest regidor no era en Pujol i Font. (Perquè en Pujol i Font, sabeu? no n'és, de regidor.)

LUUTES FRATICIDES

El P. O. R. C. vol matar el B. O. C.

En el número passat vàrem aclarir convenientment que El Be no tenia res a veure amb el B. O. C. (Bloc Obrer Camperol). Avui ens veiem obligats a reconèixer que, en canvi, els sentiments d'El Be envers el P. O. R. C. (Partit d'Ordre Republicà de Catalunya) són ben diferents.

El P. O. R. C. — ho ha dit ben clar el seu líder, que és el nostre, senyor Pociello Forradellas — es proposa combatre l'Anarquista de Terrassa, la irreligiositat i el comunisme, noble temptativa a la qual El Be Negre no té més remei que aportar el seu concurs.

I ara no se'ns digui que de P. O. R. C. i de senyor se n'ha de venir de mena. Els que estem fanatitzats i seguim les petjades d'homes del tramp del senyor Pociello Forradellas—d'aquesta mena d'homes que surten només cada dos o tres-cents anys, com fars de civilització que il·luminen la Humanitat (alça, quina frase!)—, estem molt pel damunt d'aquestes baixes insinuacions.

¿Qui ha robat 40.000 duros a l'Ajuntament?

D'ençà que el regidor Samblancat va anunciar que la setmana vinent desembarcaria un individu que havia robat quaranta mil duros a Ca la Ciutat, el pobre senyor no reposa. Té la casa materialment inundada per una multitud de persones, unes amb cara de desesperació, les altres més aviat amb un posat murri, que vénen a veure'l, a suplicar-li, a oferir-li, a fer-li encobertes amenaces. La processó comença a les set del matí, quan obren la porteria, i no s'acaba fins les deu del vespre, que la clouen. I encara, algun barrut es fa obrir pel vigilant.

Pel carrer és un no viure; l'auto del senyor Samblancat no pot avançar pels carrers de Barcelona; l'envolta una multitud atapeïda, més nombrosa que els sense feina en els bons temps de l'ofici. I tots criden: «Per Déu, no ens perdi, senyor Samblancat!»

Adhuc—diuen—quan el senyor Samblancat és a l'hemicicle, se li acosten personatges en busca d'un autor...

EL BE NEGRE, que és un bon minyó i molt calladet, demana que el senyor Samblancat tingui a bé trametre-li els suplicants: EL BE NEGRE no defuig dels contactes amb els ambients més diversos.

Per a transmutar el lector, hem de fer constar que EL BE Negre tampoc no ha pres part en aquesta renúncia clandestina. Interessa pel bon estat del seu portador productiu, no ha pres part a la renúncia.—Fabra.

La qüestió és passar l'estona

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS

B. O. C.	22
P. O. R. C.	216
Cucurullles reunides	89
Descans Català (abans A. C.)	60
F. A. I.	30
Capellaneries de Navarra, S. A.	13
Orejas de Bilbao	2
D. I. C. (a pes de paper vell)	

Un mercat de valors molt fluix; regna desorientació. Les accions de l'Estatut encara no es cotitzen, però sembla que hi haurà batalla.

De com l'Exposició de 1929 podria durar fins l'any 1999

Els empleats de l'Exposició de 1929, en temps del gran Poronda, s'havien fet paga de fruir d'una interinitat que fos tan llarga, almenys, com la de les piràmides d'Egipte, les quals no falta qui assegura que eren unes construccions provisionals destinades a una existència efimera.

El truc de l'omnipotent Marqués era simplíssim. Donada la forma com estava redactat el decret nomenant-lo comissari regí de l'Exposició, resultava que l'Ajuntament no tenia cap poder damunt d'aquesta. Tot depenia del comissari. L'Exposició, en la seva fase burocràtica, no s'hauria acabat mai.

Però l'Ajuntament no va aconhortar-se'n i estava a punt d'obtenir de l'Estat la modificació d'aquella situació absurda. Només que, amb les presses

de la proclamació de la República, hom ha nomenat comissari de l'Exposició de Barcelona el senyor Companys, amb les mateixes atribucions que el Marqués de Poronda.

El nom del senyor Companys ens tranquil·litza. Però, com a barcelonins i BENS NEGRES, respiraríem més tranquils si la post-Exposició fos de Barcelona, la qual, al cap i a la fi, la paga. Creiem que el senyor Companys seria el primer satisfet si el treien d'aquests grans compromisos; car ell no és pot complaure en usurpar atribucions de la ciutat i del municipi.

Perquè a Madrid encara funcionen oficines liquidadores de la guerra de Cuba; i la nostra Exposició podria durar, un any darrera l'altre, fins el 1999.

Romanso del "Document"

(Vegi's Política, de Còrdova.)

Ai, Déu meu, quin document, és aquest del qual es parla del pacte dels tres milions i de la guerra amb Espanya, feta amb duros sevillans, i amb pessetes d'Igualada, amb en Franco i els d'aquí que som els de l'espargarda, i amb els cors d'en Clavé i la colla de la gana!

Ai, Déu meu, quin document, és aquest del qual es parla! El que l'ha vist s'ha quedat amb la cara esborronada; un torero el va llegir i li va agafar una basca; tres capellans de Xerez varen perdre les sotanes; una en va sentir un trosset i es donà a la vida airada; tothom està tremolant, tothom espera el que passa, davant d'aquest document ple de les més vils infàmies!

Ningú sap d'on ha sortit, ningú sap qui el redactava, però la història sabreu si llegiu aquestes railles.

A Còrdova, la ciutat que els moros donaren fama, es van reunir una nit en una casa «non sancta», tres ex-jaumins disfressats amb bigotis de calabre, mig royo-vilanovins i mig perseguits per lladres, i es van posar a redactar aquesta famosa carta parlant dels diners rebuts i els compromisos del pacte i amb la firma d'en Macià, diu que molt ben imitada, van acabar un document, que és aquest del qual es parla.

L'Emiliano hi arribà quan la feina s'acabava, i hi va donar un cop de mà després de donar un cop de sabre. Algú afirma, i ho sap bé, que l'espelma els aguantava una que havia servit de dida d'en Miguel Maura.

L'Unamuno, disfressat amb un vestit de gitana, donava gràcia a l'estil i esmenava les errades. El senyor Gassó i Vidal els envià dotze «farias» perquè les «nessin fumant» mentre la broma durava.

Un cop dat i beneït, van voltar per altres cases. Don Miguel de tan content va agafar mitja torrada; l'Emiliano decidit en un diari el portava, i va donar algun calé per veure si el publicaven.

I aquest és el document, document del qual es parla, que ha fet enrabir el lleó i l'ànima que l'aguantava, i que ha fet sortir els colors a la bandera d'Espanya.

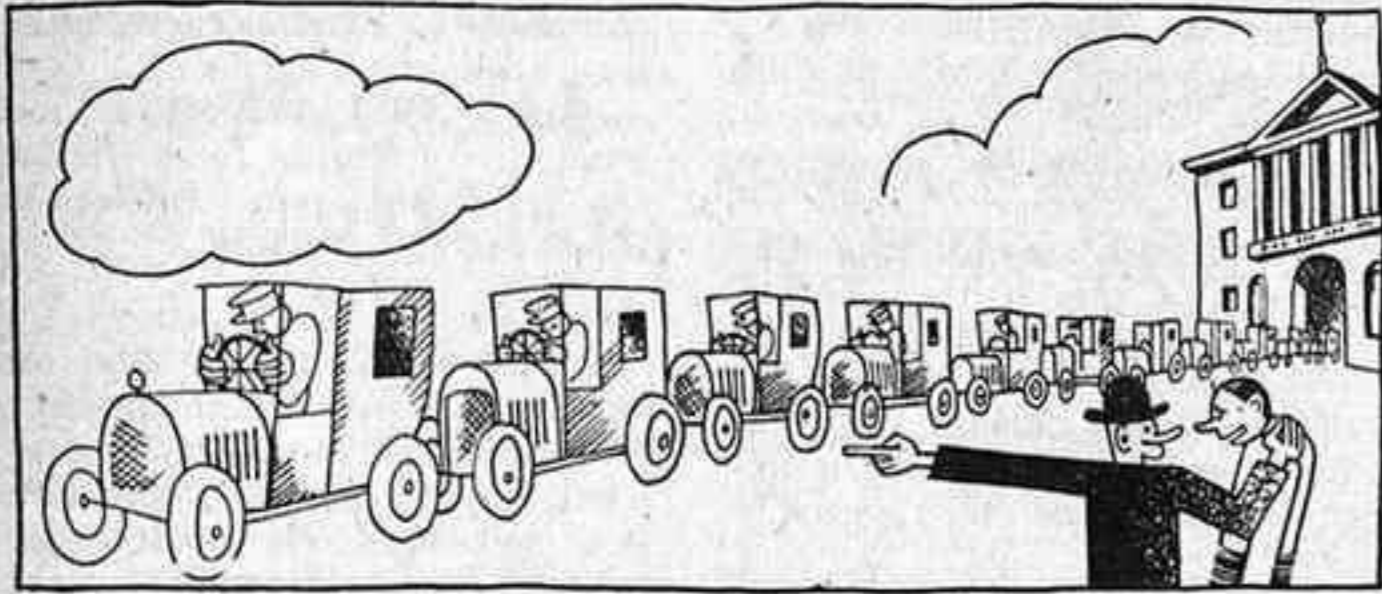
Els autos del Municipi han donat la volta al món tres vegades

40.000 pessetes és una quantitat que fa bastant bonic; però encara us agradarà més si sabeu que aquesta suma correspon exactament a la despesa del servei d'autos que ha fet el municipi el mes de Juny.

de 40.000 quilòmetres, la quantitat en qüestió permetria subvencionar un auto que donés tres vegades la volta al món, i encara quedaria torna.

Donant aquests càlculs, sembla que la comissió estudia ac-

EL GARATGE MUNICIPAL

—Pobres regidors! Ja ho veus: no poden tocar de peus a terra

Tenint en compte que un automòbil de lloguer costa 30 cèntims per quilòmetre, arribaríem al següent curiós resultat: amb 40.000 pessetes podrien fer uns 133.000 quilòmetres. Com que la circumferència terrestre és

tualment si no seria més econòmic llogar el «Comte Zeppelin» i, mitjançant para-caigudes, deixar anar els regidors damunt d'allà on els calgui anar.

L'únic obstacle és el senyor Cabré, que es mareja.

EL BE A LA CIBELES

(Del nostre enviat especialíssim.)

Madrid, 10.—Entre les minories selectes, els grups sensibles i les agrupacions comprensives i cordials d'aquesta capital ha produït el millor dels efectes l'anunciada visita del senyor Macià i dels parlamentaris catalans per lliurar l'Estatut de Catalunya al Govern.

Donant mostres de la seva generositat i del seu patriotisme mai desmentits, s'ha acordat, en primer terme, que els emissors de Catalunya no fossin rebuts amb una gran xiulada.

—Si los queremos demasiado, a estos negrazos!

Tots els diaris, des del cordialíssim *Crisol* al incondicionalíssim *A B C*, fan el mateix trinc: Catalunya és un poble tan admirable, que s'ho mereix tot: fins que no li donin l'autonomia.

Però *El Socialista*—pensarà algun lector—ha dit que los representants de Catalunya que han hablat en la Càmera estarian bien despachando cajetillas de 0'50 en un estanco de las Ramblas.

I és clar que ho ha dit; Però, no sabeu per què? Per amor, vet-ho-aquí. Per amor... als estances de la Rambla. I qui diu la Rambla, diu la Via Sacra de Catalunya, i qui diu la Via Sacra, no pot ésser ningú més que en Pui i Cadafalch. Per tant: amor a Catalunya.

—No es que no la merezcan—ha dit l'Ortega y Gasset—pero han que demostrarles que por algo somos la raza que no puso (!) nunca el sol.

—Ay, José, José! Como te estás poniendo de léxico—féu l'Unamuno.

—A mi, como a todos vosotros—continua l'Ortega—se me alegraron las pajarillas cada vez que se habló de las libertades de Cataluña, de la cordialidad, y de los abrazos fraternales. Pero de eso, a exigir que estas libertades se concedan «en serio», larga un trecho larguísimo.

I en Josep Pla, que escoltava la conversa des del rebedor, va dir, amatent:

—Evidentement! Evidentement!

Aquesta anècdota resum admirablement l'esperit actual de l'opinió madrilenya. La cordialitat vers Catalunya s'ha exagerat d'una manera tan exagerada, que ha arribat a resultats sorprenents. Ens estimen tant, que, de sobte, fins s'han adonat que teniem el perill sindicalista. El seu instint amorós els ha dit, a l'acte que, davant d'aquest perill, seria criminal de concedir-nos l'autonomia ni res que s'hi assembli.

Ja ho ha dit netament en Miquel Maura:

El pobre Companys prou es passeja pels passadissos del Congrés i va dient a tothom qui vol escoltar-lo, com si repetís una lliçó:

—Yo quie-ro a Es-pa-ña. Yo quie-ro a Es-pa-ña.

Però ningú no en fa cas. Des que l'Ortega va dir-li allò de *islole acantilado*, tothom se'l mira amb un ull de malfança.

—A ver si este Companys también va a salir-nos catalanista!—s'ha exclamat en Lerroux.

Però el pobre Companys, d'ali que da-li:

—Yo quie-ro a Es-pa-ña. Yo quie-ro a Es-pa-ña.

La gran sort que, de tant en tant, preferentment quan surten del bar, en Sediles, en Franco i en Jiménez, criden: *Viva Cataluña libre!*, per què, si no, ja no sabríem a quin món som.

Persones ben informades, gairebé tan ben informades com nosaltres, diuen que en Luca de Tena s'ha venut *A B C* al famós perfumista francès, nacional i tricolor, Mr. Coty.

Aquests darrers temps, *A B C* fa uns negocis més dolents que els que faria *El Be Negre* si es seguis venent a quinze cèntims—que ja és dir!—I el perfumista Coty, que està entrenadíssim en el noble esport de tenir diaris ruïnosa—*Figaro*, *l'Ami du Peuple*—s'ha llançat com un corb damunt del cadàver del periòdic madrileny.

No cal dir que, per animar la cosa, Mr. Coty té el propòsit d'instaurar grans novetats a l'*A B C*. Els números estaran perfumats d'essències especials, entre les quals cal remarcar els *Suspiros de Fontainebleau* (creació especial de la casa) i *Atardeceres del Segura* (creació no tan especial).

El dia que *A B C* empenngui la campanya decisiva contra l'Estatut de Catalunya sortirà perfumat amb olor de *gaspacho*.

No cal dir que tota l'opinió madrilenya sensata està vençuda que els pretesos desordres comunistes de l'altre dia a la Plaça de Cánovas són fruit de la pèrfida organització de la Generalitat de Catalunya, d'acord amb les avançades més terribles del sindicalisme.

Hom deixa entreveure la possibilitat de què aquestes vils maniobres catalanistes obeeixin al propòsit de la Generalitat de concedir l'autonomia a Madrid, agafant-se amb allò tan rebregat de què els castellans no saben mantenir l'ordre públic.

Els governadors passen... Però en Paco Madrid resta.

Les vagues minven: aquesta setmana només se n'han declarades 2.482

Per J. M. Tallada

Tothom sap que la prosperitat d'una nació depèn extraordinàriament de la importància i nombre de vagues que s'hi descabdellen. Com més i més fortes, millor. Al capdavant vivim en un període de sobreproducció; això vol dir que el món produeix més del que pot consumir. Una vaga deixa improductiva una determinada indústria durant una determinada quantitat de temps. Dones, contribueix a resoldre la crisi mundial. Sense les vagues, a hores d'ara, Déu sap on seríem.

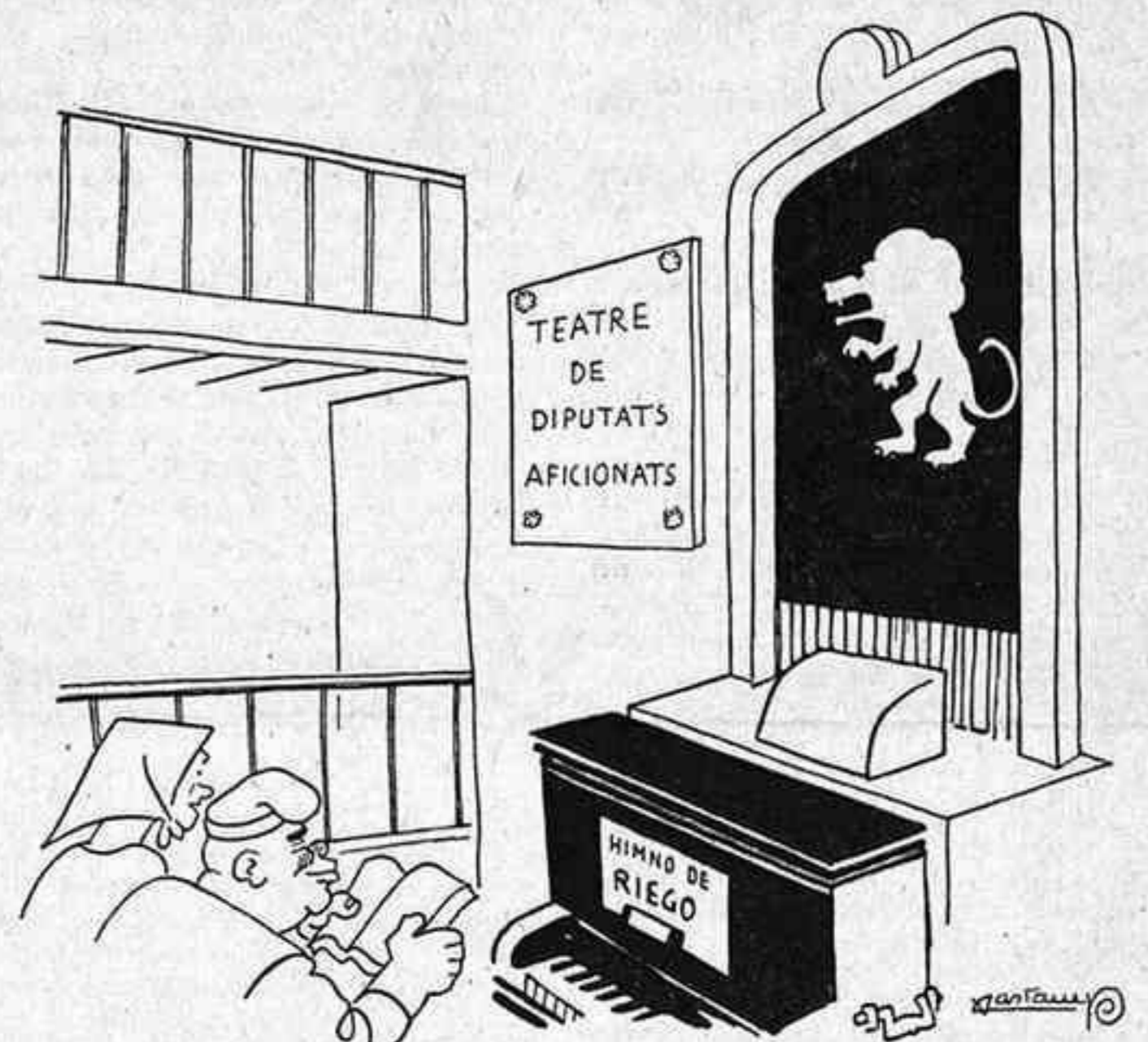
Espanya, en general, i, en particular, la nostra Catalunya, no es podrà queixar fins ara; cada setmana, amb una normalitat perfecta, obeeint les sàvies indicacions del Sindicat, un ram s'ha declarat en vaga, i descongestionant proporcionalment la producció, ha contribuït poderosament a la prosperitat general. Adhuc molts disabtes ens ha estat promesa pel dilluns vinent, la vaga general, que vindria a ésser com la grossa de Nadal que toqués a tots els ciutadans del país, rics i pobres; però fins ara no hem pogut assolir aquesta sort «tan immensa», com diria Josep Pla, que no en té prou amb dir «imens», quan vol ponderar, po-

sem per cas, el talent del ministre d'Estat o de Governació, segons les aventures.

Les vagues creixen; el país va bé; les vagues minven, la cosa no pot anar ni amb rodes. I ara, hem de confessar-ho, les vagues minven, tendeixen a desaparèixer. Actualment, no en tenim plantejades més que 2.482. Aquesta estadística esverera; si no aconseguim fer pujar les vagues, la sobreproducció, amb tots els mals que arrossega, es precipitarà com una bèstia famolenca damunt nostre.

Cal, doncs, que tant els obrers com els burgesos hi posin, com sol dir-se, el coll; car de la ruina total se'n seguirien les particulars, tant dels burgesos com dels obrers. Cal treballar amb entusiasme, per tal de provocar nous conflictes. Espanya, Catalunya, estan malaltes; necessiten una purga. Més val la vaga que l'oli de ricí fascista.

Espereu, per al número vinent poder donar als nostres lectors notícies més falagueres. Tant de bo, tant de bo, el nombre de vagues arribés a 4.500, que és la quantitat que ens falta per ésser on anem, d'acord amb els principis més rigorosos de les ciències econòmiques.

— Ara ve allò del pacte de Sant Sebastià. Ja riurem.
— I després?
— Després ve quan el maten.

I UN BE!... Correspondència

Lluís Piñol. — Potser teniu raó. I podeu comptar que no tenim ganes de res més que de servir els amics.

Un mal patriota. — Massa llarg, potser.

Eladi Homs. — Gràcies per allò de la simpatia. Però massa llarg, també.

Xilau. — Id. id.

Joan de Sant Celoni. — S'aprofitarà.

—P. St. — El tema és bo.

El Noi Gran. — Envieu més coses. Però tingueu en compte que *El Be* no és el *Papitu*.

Lluís Rovira. — Va de debò?

K. Sulla. — Anirà.

Pepeta. — Ja va la quarta vegada que diem que no tenim ganes d'anar a la presó.

I. A. B. — Gràcies. Envieu més coses.

Restimporta. — Ja hauréu notat que a la casa tenim uns poetassos que es fan dir sí senyor.

Be-moll. — Espetarrant! Ja veieu que ho publiquem amb tots els honors.

Cunillera. — La secció que imagineu és bona.

Felipó. — No oblideu que els nostres lectors saben llegir i escriure.

Girigay. — En prenem nota.

C. Giralt. — Ja veieu que sabem tractar els col·laboradors il·lustres com es mereixen.

Lluïsa R. — No hi tenim cap culpa si aquest senyor se li ha portat malament.

Un Reusenc. — Molt rebé! Ja veieu que s'aprofita.

El gendre de l'Anarquista. — Anem a crear una secció comarcal i esperem que sereu dels nostres. Però, sobretot!, coses curtes.

Baldiri. — Ho feu molt bé. Però és preferible variar els temes. Espereu conèixer-vos.

Egopodi. — Preferim potins curts i substanciosos que no pas informacions llargues.

H. Bere-Bere. — Excel·lent!

Des d'ahir s'ha encarregat de les editorials de *Solidaridad Obrera* l'eminent periodista Manuel Brunet.

Jaume Bofill i Mates, durant la breu absència de l'Avi, s'encarregarà provisionalment de l'Esquerra, perquè és home que sap on té la mà dreta.

Josep Pla s'ha firat unes calces al «Rastro», amb diners guanyats a *El Sol*, on treballa a l'ombra.

Don Ramon d'Abadal, a pres de nombrosos amics seus de la infància, començarà una secció taurina a *La Veu*.

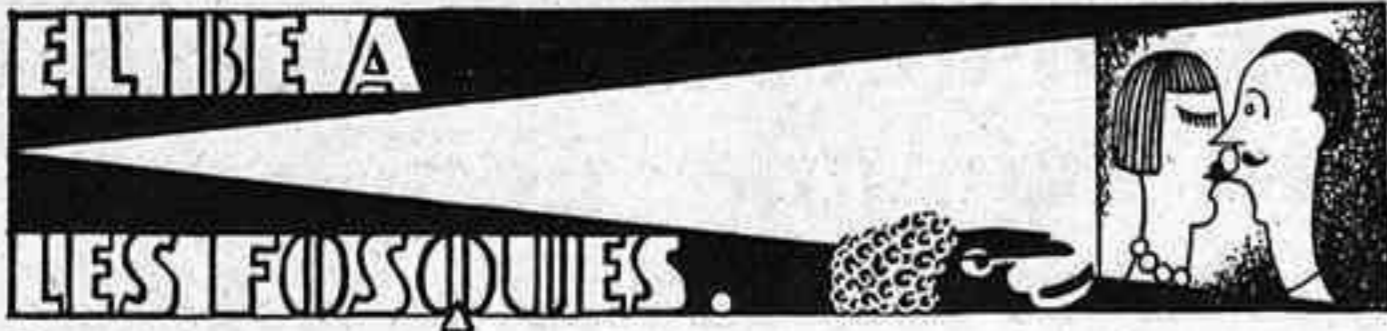
El senyor Bertran i Musitu té el propòsit d'anar aquest hivern a l'Àfrica a caçar lleons, i, si s'ensopega, algun negre. Diu que ho fa per tirar al blanc.

El senyor Duran i Ventosa, de la Lliga, estudia anglès pel mètode Berlitz. Per a fer-li la competència, el senyor Aragay treballa en les beceroles.

El ciutadà Velilla s'afaita amb fulles «Gillette»; abans s'afaitava amb fulles clandestines.

La C. N. T. no pot veure les dretes ni els stalinistes: el seu lema podria ésser: «Ni Maura ni Maurín».

Han tret els capellans de les presons i els catòlics protesten. No ho capim.

El temps, realment, no convida a anar al cinema. Molt més divertit resulta llegir les coses que publiquen els diaris. Per tant, els nostres lectors ja se'n faran càrrec que, momentàniament, convertim aquesta secció en una mena d'Argos de la premsa.

Som-hi!
«El baró William von Hesse, que en «Prisioneros» té el paper de Kore, el propietari del cafè, era anterior president del juzgado municipal de Moscú.»

Per la nostra banda, podem afegir que el baró no era tal William, ni tal von, ni tal Hesse. Era, pam ençà, pam enllà, el senyor Anguera de Sojo.

«Parece usted un asesino, por lo tanto, queda admitido.» Estas palabras, que podrian sorprender a cualquiera...

Alto! Podrien sorprendre a tothom, menys a un lector de seccions cinematogràfiques.

S'ha esbrinat que Jesucrist tenia trenta-set anys. Ara, que ell se n'amagava quatre.

En baixar de l'avió, de retorn de Roma, els familiars que varen anar a rebre el cardenal Vidal i Barraquer, varen dir-li: «I ara! Sembla que torneu més magre...»

«Sí, m'he aprimat una mica—féu el purpurat tarragoní. Aquest delicada al·lusió al càrrec que encara ocupa el cardenal Segura, produí un efecte excel·lent entre els presents.»

Entre les forces vives ha estat molt ben vista la novetat estival llançada per alguns clergues joves, que han adoptat les sotanes de crespó, tricot i altres teixits vaporosos.

Sant Josep de la Muntanya ens comunica atentament que potser ja és hora que els seus devots es recordin que el que ell arregla són casaments, però res més.

Diu que, per això altre, potser és millor que s'adreixin a Sant Pancràs, el qual té un esperit molt més ample.

A causa del mal temps, els miracles de Lourdes no començaran fins a la segona quinzena de setembre.

La Bernardeta diu que la Verge no vol miracularitzar mentre no arribi en Costa i Déu.

El rector de la parròquia del Pi ha presentat una denúncia contra un republicà que, d'amagatots, va ficar-se a la sagristia i va robar tres dotzenes d'indulgències i un joc de butlles.

Per a mesurar la capacitat d'un capellà, multipliqueu el seu pes per la seva alçada i dividiu el resultat pel diàmetre de la seva coroneta.

El rector de Caldetes ha beneït solemnement un golf miniatura.

L'esperit de modernitat del clergue balneari ha produït la millor de les impressions a la Cort Celestial.

Bona observació

El senyor alcalde i la senyora alcaldessa van fer, no fa gaires setmanes, un viatge a Madrid. Una tarda es van deixar caure al Palace Hotel.

La senyora alcaldessa, després de contemplar minuciosament la concurrència del «hall», en aquella hora molt animada, va dir al seu marit:

«Fixa't, Jaume, quines cares. Es veu ben bé que són d'una altra raça.»

L'observació havia estat tan meditada com errònia. Aquella tarda, en el «hall» del Palace hi havia prenent cafè, copa i puro, un vuitanta per cent de catalans.

REDACCIÓ: Carrer de Casanova, 212
ADMINISTRACIÓ: Plaça Catalunya, 17

ELS NOSTRES EXITS

El senyor Cassimir Giralt, col·labora (de franc!!) a «El Be Negre»

Tot i saber que ens exposem a una severa reprimenda del nostre cap polític, senyor Pociello Forradellas, no ens podem estar de publicar la següent carta que ens ha enviat el conseller de la Generalitat, senyor Giralt.

GOVERN DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

Estimats BENS: Sou uns pastenagues. I ho sou perquè quan acaveu la gràcia tireu de l'acudit que trespasa els límits del bon humor arribant a la insidiosa i a l'atac grogler.

Mes d'això es necessita per a fer riure. I vosaltres que en això, de vegades, en sou mestres, no teniu dret a esgrimir altres armes que les de l'enginy i el bon gust.

Per exemple: No es certa la informació que publiquen en el número d'aquesta setmana referent a «Qui ha d'esser el futur President de la Generalitat?», en lo que a mi pertany.

Jo no voreig dir-li al simpàtic BE NEGRE lo que m'atribueix. Jo voreig dir-li, mes o menys textualment, lo que segueix:

«El dia que mani el Partit Radical no serà cap disbarat que jo ocupi el lloc del venerat Macià. De mes verdes en maduren. A les hores, la Generalitat canviarà de nom: S'en dirà «GIRALITAT».

Consti, malgrat lo dit, que no m'enfado. El vostre amic,

Barcelona, 5 d'Agost de 1931.
Firmat: Cassimir Giralt.

Són permesos tots els dubtes sobre l'autenticitat d'aquesta carta. Nosaltres, però, que sabem que, en el fons del fons, el senyor Giralt és un àngel i que en les èpoques negres de la Dictadura havia dedicat els seus ois al cultiu de l'art de Talia, no ens podem sorprendre que el prohòmic radical hagi vol-

gut reverdir els seus llores literaris, ara que els polítics sembla que se li comencen a arnar. Altrament, per si algun dubte ens quedava, les copioses faltes d'ortografia que apareixen en l'anterior escrit són suficients per a convèncer el més escèptic de la procedència llerrouxista del mateix.

LES GRANS ALARMES

En Sediles i en Puig i Cadafalch volien apoderar-se de la Generalitat

Tan bon punt va saber-se el resultat del plebiscit, un subjecte va sortir d'una porta del carrer de les Tàpies i féu un llarg xiulet, introduint dos dits a la seva boca. Era nit. Dues ombres se li acostaren. Sense dir mitja paraula, els tres desconeguts (dos desconeguts, per a nosaltres) seguien carrerons i van arribar davant d'una escaleta rònega. Tres trucs i repicó a la porta, donaren el resultat de fer sortir de la casa un home i una dona. La dona era un home disfressat de dona, i l'home, una dona vestida d'home. Entre conspiradors això és natural. Els cinc subjectes canviaren en veu baixa unes quantes paraules, ràpidament, i després van escampar-se.

Al cap de deu minuts estaven reunits a «El gato negro», a la Rambla; amb ells hi havia el capità Sediles i el comandant Jiménez. Els altres (ja és hora de presentar-los) eren l'anarquista de Terrassa, soci fundador de la Lliga; el senyor Draper, d'Acció Catalana; el due d'Alba; una diplomàtica russa, vestida d'home i Puig i Cadafalch, amb faldilles. Els homes anaven embolicats amb capes, cosa que al mes d'agost erida poderosament l'atenció; però una conspiració és una conspiració, i vol capes.

Tots els reunits es proposaven assaltar la Generalitat. En principi estaven conformes en proclamar solemnement l'Estatut, cosa que hauria creat grans dificultats a Catalunya, amb aplaudiment del due d'Alba. Després Sediles seria anomenat president; la diplomàtica russa hi veia un bon camí per la soviètzació i en canvi el senyor Draper es pensava que del bullit en podria pervenir algun guany per a Acció Catalana. Finalment, Puig i Cadafalch seria l'eminença gris de la nova Generalitat i s'encar-

regaria de fer d'arquitecte, com abans solia amb la Macomunitat, i l'anarquista de Terrassa s'entendria a cultivar els tarongers del pati del palau de Sant Jordi, perquè amb els anys s'ha amansit i s'ha donat a la jardineria.

Heus aquí la negra combinació que va amenaçar per unes hores la pau de Catalunya. I diem per unes hores, perquè precisament va donar la casualitat que entrés en aquell lloc el nostre leader Ramon Pociello Forradellas, que, per descomptat de les feixugues tasques de la política, havia convidat a un cafè amb llet una senyoreta del «Tropezón». Allò que diuen: «Un tropezón qualquiera da en la vida...»

Lull d'Àlga de Pociello Forradellas va ensumar la combinació en veure aquell grup heteròclit. (Perdonin que escrivem que un ull ensuma; però som deixebles, estilísticament parlant, de Josep Pla, el qual, per altra banda, no sabia usar una paraula tan elegant com heteròclit.)

Quedem, doncs, que el nostre leader va ensumar-ho tot, i d'amagat va comunicar les seves sospites a un íntim seu, home del partit, el qual distreu els seus ois regant i escorbant la Rambla cada matinalda, i per això alguna llengua viperina ha insinuat que cobrava de l'Ajuntament.

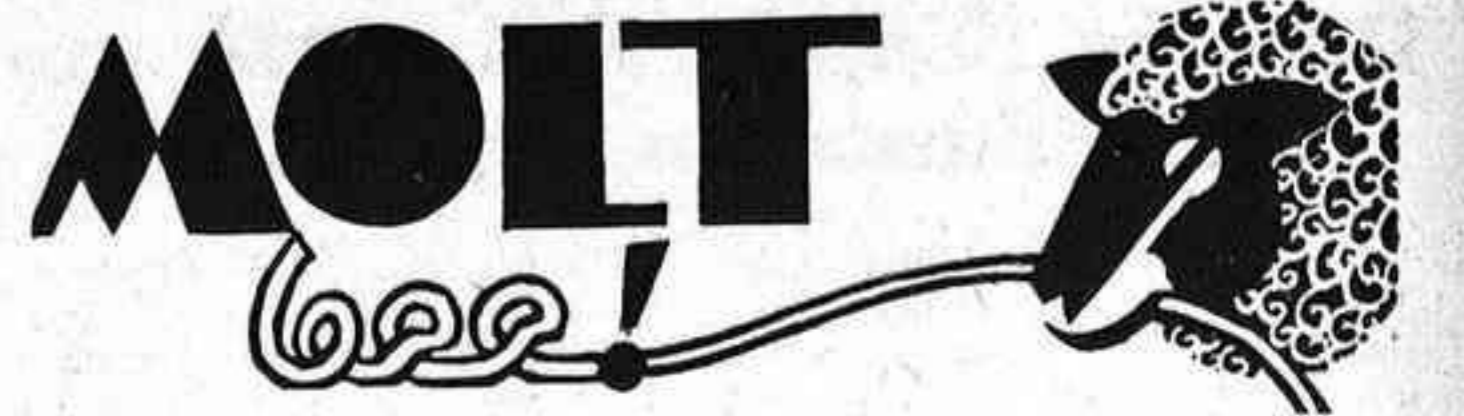
La resta tots la sabeu. Mossos d'esquadra, màusers i fracàs de la revolució patrocinada per Sediles i Puig i Cadafalch.

Ja té sort Barcelona, de posseir ciutadans com Pociello i Forradellas!

Si no, a hores d'ara ja tornaríem a urbanitzar la plaça de Catalunya i a reconstruir de cap i de nou la Universitat Industrial.

Hom vol presentar el cardenal Segura candidat a diputat per Navarra. (Dels diaris)
—I nosaltres, en justa correspondència, el presentarem a vosaltres, senyor Lerroux, per la Ciutat del Vaticà.

Els diaris, vinga dir que hi ha crisi del teatre.

I el públic, sempre amatent a desmentir els periodistes, omple cada nit el Teatre Còmic.

«I què passa al Còmic?» es preguntarà algun lector.

«Dones, mirin: passa que hi ha una senyoreta que es diu Perllita Greco que té unes cames molt boniques, i les ensenya. Després, hi ha una senyoreta dita La Yankee, que també ensenya unes cames que no estan pas malament.

«I res més?»

«Sí; hi ha una pila de coses més que són com si diguéssim el pretext perquè aquestes dues dames puguin ensenyar les cames.

«Però, i els autors de l'obra?»
«Aquí no hi ha més autors de l'obra que els respectius papà i mamàs de la Perllita Greco i de La Yankee.»

Cafè del Còmic. El més fresc de Barcelona. Indicatíssim, sobretot, per passar l'estona en els moments que les cames de la Perllita i de La Yankee no són a l'escenari.

El senyor Joan Cazorla, l'actual representant de la companyia dels cosmopolites germans Fernández Burgas, no sols fa comèdia als despatxos de les empreses, sinó que de tant en tant en fa a l'escenari i tot.

L'altre dia representava un pirata morenc del Mar i Cel. Al moment que li toca parlar, ha de dir: «Res, un xic de fum i a l'aigua!»

El bon home no sent l'apuntador, i improvisa, amb to admiratiu: «Mare de Déu, quanta aigua!»

La substitució del text de Guimerà era del tot reeixida: un mahometà que invocava la Mare de Déu, i un pirata que s'admirava de la immensitat de la mar.

Els joves Cabré i Alarma ja han deixat córrer la «tournée» pro-monument Santiago Rossinyol. Diu que guanyaven massa moneda.

Una de les causes de la desgràcia ha estat la frenètica activitat del seu representant, el qual, per un mateix diumenge, els havia llogat en set teatres diferents.

Dintre la dissort, l'Alarma i en Cabré almenys no es podran queixar per manca de feina.

En Jaumet Borràs, que fa la «tournée» del Joan Dalla, ha perdut una miqueta la gana, de resultes de la calor.

L'altre dia, a la fonda d'Arbúcies, es va assegurar en una taula disposada per quatre coberts. «Són quatre?» preguntà la minyona.

«Vagi a saber...—féu en Borràs.»

La noia omplí els quatre plats d'escudella i es disposava a endur-se'n la sobera, quan en Jaumet se li abronà al damunt:

«Què fas, noieta! ¿Que no ho veus, que tot just començo?»

Va buidar els quatre plats i el que restava a la sobera i, finalment, va fer la següent confidència a la característica, que acabava d'entrar:

«Està vist, encara tinc més gana que l'Enric. És a dir, de tot tinc més que l'Enric, excepte anys i quartets...»

Ai Barcelona actua, com totom no sap, una companyia de teatre regional valenciana.

El teatre regional, com tampoc no saben els nostres lectors, té un esperit molt particular i la broma consisteix a dir: «Ché, dallonses, a vore si me tocaràs encara la muchedumbro!», i altres delicadeses per l'estil. Després maten puces en ple escenari i subratllen amb sorollets a propòsit els sobretauls abundants.

Doncs, és a propòsit d'aquest teatre que s'ha publicat una gasetilla de propaganda, que diu: «Nuestro público, que sabe apreciar el verdadero valor donde se halla, agradecerá seguramente...»

...que se li avisi que no vagi al Barcelona—afegim nosaltres.

Per a la temporada vinent, l'empresari del Liceu, senyor Rodés, ens anuncia grans projectes. El més interessant, però, serà la completa laicització de l'òpera.

Serán rigorosament suprimits els freres de La Favorita; en comptes, hi haurà un número de circ.

Els capellans egipcis d'Aida, en principi, volien conservar-se, però després s'ha vist que seria molt millor substituir-los per la «colla de l'arros».

Com que els pelegrins del Tanhauser podrien alçar alguna protesta en el públic, desfilirà una secció de boy-scouts.

L'escena de la consagració del Graal, correrà a càrrec dels cors de Clavé, els quals, cofats de «gorro frigio», cantaran «L'himne de Riego».

Ni cal dir que el Quo Vadis? no podrà figurar dins el repertori laic d'enguany.

L'escena de Sant Sulpici a Manon, serà modificada; en comptes de passar en una sagristia, tindrà lloc en un bar.

De El Profeta, ni paraula. «Don Basilio», del Barbero de Siviglia, serà conservat, en vista del caràcter grotesc del personatge.

Per idèntiques raons, l'odiós jesuïta del Boris, que fins ara no havia estat permès que sortís, veurà la llum de les bateries del Liceu, per primera volta, la vinent temporada.

El gat de la sort

La coneguda mascota política don Antoni Rovira i Virgili sembla que ingressarà dintre de l'anunciat partit de Marcel·lí Domingo. Senyor Macià, l'enhorabona.

Continua solucionada la vaga de telèfons.